

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/66/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315224011
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2315224011.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Peter Duman, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951 proti žalovanej: N. D., rod. E., nar. XX.X.XXXX, bytom K., L. XXX/XX, o zaplatenie 2.914,13 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 17C/675/2015-175 zo dňa 10. januára 2019 v spojení s opravným uznesením pod č. k. 17C/675/2015-222 zo dňa 1. októbra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok pre zmeškanie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením sa m e n í tak, že tento sa zrušuje a žaloba v časti istiny vo výške 273,93 eur, nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 2,66 eur, v časti úroku vo výške 171,04 eur, v časti úrokov z omeškania vo výške 1,29 eur, v časti úroku vo výške 17,9 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 2.933,53 eur od 20.8.2015 do zaplatenia, v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny vo výške 293,33 eur od 20.8.2015 do zaplatenia a v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 171,04 eur od 20.8.2015 do zaplatenia, sa zamietá .

II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom pre zmeškanie žalobcu (v poradí druhým rozhodnutím) súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v časti istiny vo výške 274,93 eura, nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 2,66 eura, v časti úroku vo výške 171,04 eura, v časti úrokov z omeškania vo výške 1,29 eura, v časti úroku vo výške 17,9 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 2933,53 eura od 20.8.2015 do zaplatenia, v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny vo výške 293,33 eura od 20.8.2015 do zaplatenia a v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 171,04 eura od 20.8.2015 do zaplatenia, zamietol. Výrokom II. priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 14,42. Opravným uznesením opravil výrok I. a odôvodnenie v bode 3. Rozsudku (pre zmeškanie žalobcu) Okresného súdu Galanta č. k. 17C/675/2015-175 zo dňa 10.1.2019 vo výške zvyšku zamietnutej istiny, a to z nesprávneho : „...vo výške 274,93 eura“, na správne : „...vo výške 273,93 eura,“ keď v danom prípade išlo o chybu v matematickom výpočte výšky zvyšku zamietnutej istiny v rozsudku.

2. Po právnej stránke súd odôvodnil rozhodnutie aplikáciou § 278, § 279 Civilného sporového poriadku, rozsudok vecne odôvodnil tým, že boli splnené podmienky na postup podľa § 278 CSP, nakoľko žalobca sa nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný, v predvolaní na pojednávanie bol poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a žalobca neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

3. O trovách konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010). Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca bol v konaní úspešný vo výške 57,21 % a neúspešný vo výške 42,79 % (čo predstavuje úspech žalovaného). Po pomernom rozdelení trov konania, t. j. po odpočítaní úspechu a neúspechu žalobcu, potom súd dospel k záveru, že žalobcovi patrí náhrada trov konania vo výške 14,42 %. Pre účely výpočtu trov konania súd vychádzal z požadovanej sumy ku dňu rozhodnutia súdu, t. j. k 10.01.2019. Žalobca svoju žalobou požadoval zaplatenie sumy istiny 2.914,13 eura + poplatky z poistenie 2,66 + úroky 171,04 eura + úroky z omeškania 1,29 eura (do zosplatnenia) + úrok 17,9 % ročne vo výške 1782,47 eura k 10.01.2019 (za 1239 dní omeškania zo sumy 2.933,53 eura od 20.8.2015 do 10.1.2019) + úroky z omeškania 5 % ročne k 10.01.2019 vo výške 497,90 eura (z istiny 2.933,53 eura od 20.8.2015 do 10.01.2019 za 1239 dní omeškania) a vo výške 29,03 eura (z úroku 171,04 eura od 20.8.2015 do 10.01.2019 za 1239 dní omeškania), spolu tak 5.398,52 eura, pričom mu súd priznal pôvodným rozsudkom „len“ sumu 3.088,31 eura (istina 2.640,20 eura + úroky z omeškania 5 % ročne od 20.8.2015 vyčíslené do 10.01.2019). Výpočet úspechu žalobcu je potom $3.088,31 \text{ eura} / 5.398,52 \text{ eura} \times 100$, t. j. 57,21 %.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. S uvedeným rozhodnutím súdu prvej inštancie sa žalobca nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP).

5. Z odôvodnenia rozsudku nie je zistiteľné, z akého konkrétneho dôvodu súd vydal rozsudok pre zmeškanie, či uvedený rozsudok vydal z dôvodu, že svoju neprítomnosť na pojednávaní žalobca neospravedlnil vôbec alebo z dôvodu, že ju síce ospravedlnil, no nie včas a vážnymi okolnosťami.

6. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tým nepreskúmateľné. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa stranám sporu bráni v možnosti uplatňovať svoje práva a oprávneného záujmy. V sporovom konaní musí súd však poskytovať materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a záujmov. Vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (Čl. 46 Ústavy SR). Súd prvej inštancie zaťažil rozsudok vadou, pre ktorú je potrebné napadnutý výrok zrušiť.

7. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. US 150/03, I. ÚS 301/06). Uvedené rozhodnutie pripájam v prílohe.

8. S poukazom na § 220 ods. 2 CSP má odôvodnenie rozsudku obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné, gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Ust. § 220 CSP dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje citované ustanovenie, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie

dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (závery vyplývajúce zo Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 03.12.2015 publikované z Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutie súdov Slovenskej republiky 1/2006 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke od riešenia ktorej bolo rozhodnutie súdu závislé.

9. Žalobca má za to, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia. Žalobca sa ospravedlnil včas, a to písomným ospravedlnením zo dňa 17.08.2018, v ktorom sa ospravedlnil z účasti na pojednávaní nariadenom súdom na deň 10.01.2019 o 13:00 hod. ako aj z účasti na všetkých ďalších nariadených pojednávaniach, a to z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a tiež z dôvodu hospodárnosti s úmyslom predísť navyšovaniu trov konania.

10. „Ak sa žalobca správa v spore pasívne, CSP ustanovuje sankcie za takéto správanie. Jednou z týchto sankcií je podľa odseku 1 tohto ustanovenia i vydanie kontumačného rozsudku.“

11. Z uvedeného možno vyvodit' účel ustanovenia o rozsudku pre zmeškanie žalobcu, ktorým je trest za pasívne správanie žalobcu. Žalobca v spore jednoznačne pasívny nebol, naopak. Bol aktívny a plnil si všetky povinnosti vyžadované súdom a po predvolaní na pojednávanie sa včas písomne ospravedlnil, a tak ako už v žalobe, výslovne uviedol, že súhlasí s rozhodnutím bez pojednávania resp. s prejednaním veci bez účasti žalobcu na pojednávaní, keďže všetky relevantné tvrdenia a dôkazy už uviedol. Žalobca dokonca bez vyzvania súdu doplnil špecifikáciu pohľadávky zo dňa 27.8.2018.

12. Vzhľadom na uvedené je nespochybniteľné, že žalobca sa dostatočne vyjadril, splnil si povinnosť tvrdenia aj dokazovania a súd od žalobcu nevyžadoval doloženie žiadnych ďalších dôkazov ani tvrdení, žalovaný neuviedol tvrdenia, ku ktorým by sa žalobca mohol vyjadriť a žalobca sa výslovne vyjadril, že všetky jemu známe prostriedky procesného útoku už uplatnil. Za dôležité považuje poukázať na skutočnosť, že žalovaný existenciu pohľadávky počas celého konania nerozporoval.

13. Žalobca má za to, že konaním súdu, ktorý napriek početnej aktivite žalobcu, ktorou jednoznačne špecifikoval aj preukázal uplatnený nárok a napriek nerozporovaniu nároku žalovaným, vydal rozsudok pre zmeškanie žalobcu len z toho dôvodu, že sa nedostavil na pojednávanie, došlo k porušeniu zásady spravodlivej ochrany práv žalobcu podľa čl. 2 CSP, ku ktorej došlo nesprávnym výkladom ustanovenia o rozsudku pre zmeškanie žalobcu v rozpore s čl. 3 CSP. Keďže rozsudok pre zmeškanie žalobcu má byť sankciou za pasivitu žalobcu v konaní, nie je možné za vážne dôvody neúčasti na pojednávaní nepovažovať pracovnú zaneprázdnenosť a hospodárnosť konania, ak žalobca riadne, včas a dostatočne uplatnený nárok písomne špecifikoval a zdokladoval rozsiahlou žalobou a rozsiahlymi odpoveďami na výzvy súdu. Takýto výklad je v absolútnom rozpore s účelom ustanovenia o rozsudku pre zmeškanie žalobcu, pretože sankcionuje aktívneho žalobcu len z dôvodu neúčasti na pojednávaní. Vyžadovanie účasti žalobcu na pojednávaní by bolo v tomto prípade v rozpore so zásadou hospodárnosti konania a bolo by zbytočným a neprimeraným zat'azovaním žalobcu v rozpore s čl. 17 CSP.

14. Účasť na pojednávaní je právom, nie povinnosťou strany, pričom samotné CSP počíta s možnosťou priebehu pojednávania bez účasti strany. Podľa ust. § 180 CSP, po vyvolaní veci súd zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané. Ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.

15. Z pohľadu účelu citovaných ustanovení CSP nie je v prípade žalobcu odôvodnené rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. V uvedenom žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/127/2017-72 z 26.9.2017, rovnako uznesením č. k. 5Co/170/ 2017-130 z 13.2.2018 Krajský súd Prešov.

16. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

17. Na výzvu súdu k aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z sa žalobca vyjadril tak, že celková výška a mena úveru je uvedená v bode 1.2. zmluvy v prehľadnej tabuľke, nasledovne:

1.2. Základné podmienky:
Výška úveru 3000,00 eur

V zmysle bodu 1.1. zmluvy Banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v zmluve o úvere, v Obchodných podmienkach pre úvery občanom (OP) a vo Všeobecných obchodných podmienkach - Prima banka Slovensko, a.s., (VOP), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť.

18. Žalobca ďalej poukazuje na bod 9. a 25.3. VOP účinných ku dňu uzavretia zmluvy (VOP účinné od 20.5.2014, ktoré boli prílohou žaloby), podľa ktorých okrem VOP banka vydáva aj osobitné obchodné podmienky pre jednotlivé druhy bankových obchodov, produktov alebo služieb (OP), ktorými sa spravujú vybrané záväzkové vzťahy medzi bankou a klientom. V danom prípade bližšie podmienky poskytovania úverov klientom v segmente obyvateľa upravovali ku dňu uzavretia zmluvy Obchodné podmienky pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. (OP) účinné od 1.2.2014 (prikladám do prílohy). Z uvedených ustanovení vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (VOP a OP), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú v OP a VOP.

19. K použitiu ust. § 9 ods. 2 písm. j) uviedol, že RPMN a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je upravená v bode 1.2. Zmluvy v prehľadnej tabuľke:

Výška RPMN 21,50 %

Priemerná RPMN ku dňu podpisu Úverovej zmluvy 16,81 %

Celková čiastka, ktorú musí Klient zaplatiť (súčet výšky Úveru a celkových nákladov Klienta spojených s Úverom) 6.654,00 EUR

20. Žalobca uvádza, že celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť zodpovedá násobku počtu splátok (120) a výšky splátok (54,200) a súčtu s jednorázovým poplatkom za poskytnutie úveru (150 eur), t. j. 6.654 eur (120 x 54,20 eur + 150 eur).

21. Žalobca ďalej uvádza, že všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmluve uvedené sú, a ide o nasledovné:

výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru, dátum zmluvy.

22. V zmysle prílohy č. 2 zák. č. 129/2010 Z. z.:

Základnou rovnicou, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej, je:

23. Zákon nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje, uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že sa majú tieto predpoklady v zmluve uviesť, čo banka, ako vyplýva z vyššie uvedeného, splnila.

24. Žalobca podotýka, že zmyslom zákona nie je bezúčelný formalizmus alebo vynucovanie náležitosti zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu. Účelom je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku, a má zato, že všetky náležitosti uvedené v zmluve boli dostatočné.

25. Žalobca zároveň predkladá súdu dokument Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.10.2014, ktoré taktiež upravujú vyššie uvádzané zákonom požadované náležitosti. Dokument bol žalovanému poskytnutý pred uzatvorením Zmluvy a žalovaný tak mal možnosť oboznámiť sa s bližšími podmienkami poskytovaného úveru.

26. Žalobca má za to, že Všeobecné obchodné podmienky (VOP) sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na

- text zmluvy, ktorý VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil súhlas svojim podpisom a jednak tiež s odkazom na

- rozhodnutie SD EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. V neposlednom rade tento záver vyplýva aj zo samotného

- ust. § 273 Obchodného zákonníka (OBZ) v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu; konkrétne poukazujeme na ust. § 261 ods. 6 písm. d) OBZ, ktoré výslovne možnosť úpravy povinností zo zmluvy v obchodných podmienkach upravuje.

27. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Pokiaľ z dokazovania nevyplynie, že osoba dlžníka pri uzatváraní zmluvy nemala dostatočné rozpoznávacie schopnosti, súd nemôže bez ďalšieho predpokladať, že spotrebiteľ nie je schopný posúdiť obsah právneho úkonu, ktorý uzatvára s veriteľom a vyjadriť s ním súhlas. Žalobca v súvislosti s vyššie uvedeným poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Košice č. 5Co/190/201a zo dňa 15.11.2018, rozsudok Krajského súdu Košice č. 5Co/241/2018 zo dňa 11.12.2018.

28. V zmysle bodu 2.8. úverovej zmluvy žalovaný vyhlásil, že pred uzavretím zmluvy sa oboznámil s VOP, OP Sadzovníkom poplatkov a prevzal formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, čo potvrdil svojím podpisom.

29. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

30. Predmetom nároku žalobcu bolo zaplatenie istiny vo výške 2.914,13 eur, úroku 171,04 eur, úroku z omeškania 1,63 eur, nezaplateného poplatku za poistenie vo výške 2,66 eur, úrok z omeškania vo výške 1,29 eur, úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatenej istiny 2933,53 eur a nezaplatených útokov 171,04 eur od 20.08.2015 do zaplatenia, úrok vo výške 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny 2933,53 eur od 20.08.2015 do zaplatenia. Žalobca sa nároku na zaplatenie dlhu domáhal zo záväzkového vzťahu, z úverovej zmluvy č. 164154 uzavretej medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovanej dňa 22.10.2014, na základe ktorej poskytol žalobca právnemu predchodcovi žalovanej peňažné prostriedky vo výške 3.000 eur.

31. Súd prvej inštancie svojím v poradí prvým rozsudkom žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal právneho predchodcu žalovanej na zaplatenie istiny 2.640,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 20.08.2015 do zaplatenia, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu, ktorý napadol iba výrok II. rozsudku (kde bola žaloba zamietnutá), bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušený a vrátený na ďalšie konanie.

32. V poradí druhým rozsudkom (pre zmeškanie) v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie žalobu v časti istiny vo výške 273,93 eura, nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 2,66 eura, v časti úroku vo výške 171,04 eura, v časti úrokov z omeškania vo výške 1,29 eura, v časti úroku vo výške

17,9 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 2.933,53 eura od 20.8.2015 do zaplatenia, v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny vo výške 293,33 eura od 20.8.2015 do zaplatenia a v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 171,04 eura od 20.8.2015 do zaplatenia, zamietol. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalobcu, bolo posúdiť správnosť záverov súdu prvej inštancie vedúcich k vydaniu rozsudku pre zmeškanie.

33. Žalobca v odvolaní namietal to, že neboli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie.

34. Podľa § 278 CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalovaného rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobu zamietne, ak

a) sa žalobca nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalobca poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a

b) žalobca neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

35. Podľa čl. 3 ods. 1 a 2 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

36. Rozsudok pre zmeškanie, tzv. kontumačný rozsudok predstavuje osobitný druh súdneho rozhodnutia, ktorý je následkom procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní. Súčasná procesná úprava normuje dva druhy rozsudku pre zmeškanie, a to v neprospech žalovaného a v neprospech žalobcu. V prejednávaní je zjavné, že ide o kontumačný rozsudok vydaný v neprospech žalobcu, ktorého právna úprava je obsiahnutá v § 278 CSP. Z predmetného ustanovenia vyplýva, že ak sa žalobca, hoci riadne a včas predvolaný na súdne pojednávanie, tohto pojednávania nezúčastní, pričom bol poučený o možnosti rozhodnutia kontumačne, súd na návrh žalovaného rozhodne rozsudkom pre zmeškanie. Proti rozsudku pre zmeškanie podľa § 278 CSP je prípustné odvolanie len v prípade, ak neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia.

37. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podal žalobu o zaplatenie 2.914,13 eur s príslušenstvom, keď súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 14.02.2017 na ktoré sa žalobca ospravedlnil z dôvodu svojej pracovnej zaneprázdnenosti a súhlasil s tým, aby súd rozhodol v zmysle žaloby. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol tak, že v časti o zaplatenie istiny 2.640,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 20.08.2015 do zaplatenia vyhovel a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Následne po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom v zamietajúcej časti, bolo vo veci vytýčené pojednávanie na deň 10.01.2019, s tým, že dňa 22.08.2018 bolo súdu doručené ospravedlnenie žalobcu na termín pojednávania dňa 10.01.2019 a návrh na rozhodnutie v zmysle žaloby z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a tiež z dôvodu hospodárnosti konania s úmyslom predísť navyšovaniu trov konania (č. l. 104). Následne podaním zo dňa 27.08.2018, súdu doručeným dňa 30.08.2018 (č. l. 108) podal vyjadrenie k špecifikácii uplatnenej pohľadávky s listinnými dôkazmi. Dňa 10.01.2019 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktoré sa dostavil iba žalovaný. Z obsahu zápisnice vyplýva, že sa nedostavil žalobca, ktorý svoju neprítomnosť neospravedlnil. Súd konštatoval, že žalobca bol riadne predvolaný na pojednávanie a poučený podľa § 278 CSP, napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami. Preto sú splnené procesné podmienky na vyhlásenie rozsudku pre zmeškanie žalobcu. Žalovaný po poučení k veci uviedol, že navrhuje vo veci rozhodnúť podľa § 278 CSP. Následne súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok pre zmeškanie žalobcu.

38. Žalobca v odvolaní namietal, že neboli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie podľa § 278 CSP. Argumentoval jednak absenciou podmienok potrebných pre vydanie kontumačného rozsudku poukazujúc na svoje aktívne správanie v konaní a tiež na to, že svoju neprítomnosť neospravedlnil riadne a včas.

39. Ako dôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu týkajúcu sa nesplnenia predpokladov pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že je nevyhnutné interpretovať a aplikovať každú normu Civilného sporového poriadku aj s ohľadom na základné princípy a východiská tohto predpisu, stav konania vo veci a doterajšie správanie strán. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 233/2019 - 22 zo dňa 04.06.2019, ktorý v bode 43. okrem iného uviedol, že „formalistický výklad ustanovenia § 274 CSP, a to, že súd vždy za kumulatívneho splnenia v tomto ustanovení zakotvených zákonných podmienok rozsudkom pre zmeškanie „žalobe vyhovie“, skutočne nie je žiaduci, najmä, ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, vo veci sa uskutočnilo viac pojednávaní, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil, nebol v konaní nečinný a súd na návrh obidvoch strán vykonal rozsiahle dokazovanie. Podľa názoru ústavného súdu treba návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie a splnenie ďalších zákonných podmienok podľa § 274 CSP posudzovať vždy aj podľa okolností prejednávanej veci. Napriek kogentnosti ustanovenia § 274 CSP by pri čisto gramatickom výklade a lipnutí na formálnych znakoch vydanie rozsudku pre zmeškanie mohlo znamenať porušenie práva na spravodlivý proces, v neposlednom rade v tom, že pri takomto formalistickom postupe by bolo odopreté strane sporu možnosť podať riadny opravný prostriedok (odvolanie vo veci samej).“

40. Aj keď v danom prípade išlo o vydanie rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 278 CSP, uvedené je možné aplikovať i na daný prípad. Súd pochybil už tým, že vydal rozsudok pre zmeškanie žalobcu, hoci v danom prípade neboli splnené podmienky na jeho vydanie. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že žalobca svoju neprítomnosť na pojednávaní vytýčenom na deň 10.01.2019 riadne a včas ospravedlnil (č. I. 104), avšak i v prípade ak by tomu tak i nebolo, súd prvej inštancie pristúpil k príliš formalistickému výkladu ustanovenia § 278 CSP, keď pri jeho aplikácii nezohľadnil dĺžku konania (konanie začalo v roku 2015) a doposiaľ vykonané dokazovanie. Neprihliadal ani na procesnú aktivitu žalobcu, ktorý sa vyjadroval v konaní, predložil špecifikáciu pohľadávky a listinné dôkazy. Uvedené správanie žalobcu počas konania nemožno označiť za pasivitu, ktorej následkom by mala byť strata sporu v dôsledku kontumačného rozsudku. Súd prvej inštancie preto nepostupoval správne vydaním kontumačného rozsudku, keď neprihliadol aj na vyššie uvedené skutočnosti. Hoci sa žalobca na pojednávanie dňa 10.01.2019 nedostavil, svoju neúčast ospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, súd prvej inštancie sa na základe návrhu žalovaného dôsledne nezaoberal podmienkami potrebnými pre vydanie kontumačného rozsudku v zmysle § 278 CSP vrátane zohľadnenia okolností prejednávanej veci (dĺžka konania, vo veci už bolo rozhodnuté a žalobca sa vyjadroval a produkoval listinné dôkazy). Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že účasť na pojednávaní je právom strany sporu, nie jej povinnosťou a súd v takom prípade môže konať v neprítomnosti strany sporu s poukazom na § 180 CSP, vykonávať dokazovanie a aj rozhodnúť vo veci samej rozsudkom, v ktorom ale vyhodnotí vykonané dokazovanie. Na základe uvedeného bola preto odvolacie námietka žalobcu dôvodná.

41. V danej veci bola medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovanej uzatvorená úverová zmluva dňa 22.10.2014, na základe ktorej mal byť právnemu predchodcovi žalovaného poskytnutý úver vo výške 3.000 eur. Úver sa právny predchodca žalovanej zaviazal splatiť v mesačných anuitných splátkach v počte 120 po 54,20 eur pri dojednanej úrokovej sadzbe 17,90 %, p. a. ZoSÚ vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom takejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany záväzkovo-právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru.

42. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z., Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. stanovil podstatné náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch v záujme ochrany práv spotrebiteľov ako slabšej strany záväzkového vzťahu. Všetky subjekty, vrátane bánk (nebankové spoločností), boli povinné znenie zákona rešpektovať a v zmluvách, na ktoré sa zákon vzťahoval, bolo ich povinnosťou uvádzať zákonom stanovené údaje.

43. Odvolací súd prípisom zo dňa 20.04.2020 doručenému žalobcovi poukázal na ust. § 382 CSP a uviedol, že na vec sa vzťahujú ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce, a to ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 22.10.2014, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať nielen údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ale aj uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov a ust. § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení k

22.10.2014, podľa ktorého musí byť v zmluve uvedená celková výška úveru. V prípade absencie údajov podľa § 9 ods. 2 písm. g) a j) ZoSU sa úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov a vyzval žalobcu, aby sa v lehote 10 dní k možnému použitiu tejto právnej úpravy vyjadril.

44. Žalobca sa vyjadril podaním z 22.04.2020, ktoré je uvedené už vyššie. Vo svojom vyjadrení z 27.08.2018 však žalobca uviedol, že žalovanému bol na základe úverovej zmluvy poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, z ktorého žalovaný časť finančných prostriedkov vo výške 150 eur použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru započítaním na poskytnutý úver v deň jeho poskytnutia v zmysle bodu 3.5 Obchodných podmienok pre úvery občanom účinným ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere so žalovaným. Má za to, že použitie časti poskytnutej sumy žalovaným na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve v ods. 1.2 Základné podmienky nijako nespochybňuje výšku sumy úveru poskytnutej žalovanému žalobcom ani neznižuje istinu dlhu žalovaného. Poskytnutím úveru celkom jednoznačne poskytol žalovanému plnenie za ktoré mu prináleží protiplnenie a to jednak v podobe úrokov a jednak v podobe výslovne v zmluve dohodnutého poplatku.

45. Odvolací súd má za to, že zmluva neobsahovala údaj o celkovej výške úveru v súlade s citovaným § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, z ktorého žalobca časť finančných prostriedkov vo výške 150 eur použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru započítaním na poskytnutý úver v deň jeho poskytnutia. Takéto konanie žalobcu však možno hodnotiť ako konanie v rozpore s ust. § 3 ods. 1 OZ a je možné konštatovať, že pokiaľ žalobca ako veriteľ síce pripísal na účet právneho predchodcu žalovanej sumu 3.000 eur, avšak následne (započítaním) si strhol poplatok, nebol poskytnutý úver v takej výške, ako bolo dohodnuté v zmluve úvere.

46. Odvolací súd nespochybňuje právny nárok žalobcu na poplatok za poskytnutie úveru a ani jeho výšku a teda primeranosť, avšak pokiaľ z úveru 3.000 eur bol hneď odpočítaný poplatok 150 eur, reálne bol poskytnutý úver iba v sume 2.850 eur.

47. Za týchto okolností potom reálne úver (jeho výška) nezodpovedá dohodnutej výške. Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/95/2018-168 zo dňa 15.05.2019, v ktorom odvolací súd uviedol právny názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, a síce že „ustanovením § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzaté ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14, Kurt Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti Finway, a.s., vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať „v tom zmysle, že... výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. Predmetom posúdenia Súdneho dvora Európskej únie v danom rozsudku bola situácia, že manželom Radlingerovým bol poskytnutý úver v určitej výške, no veriteľ si už v okamihu jeho poskytnutia oproti tomuto úveru započítal nárok na poplatok za poskytnutie úveru (porov. ods. 82 rozsudku). Z citovaného rozsudku teda možno vyvodiť, že pod pojmom „celková výška úveru“ v čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES nemožno rozumieť sumu dohodnutú ako sumu úveru alebo úverový limit v zmluve o úvere, ale sumu, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Tým samozrejme nie je vylúčené, že napr. v zmluve môže byť ako suma úveru dohodnutá určitá suma, z ktorej dlžník dostane k dispozícii len časť, po zrážkach (započítaní) poplatkov účtovaných zo strany veriteľa, ba dokonca to nevylučuje ani to, aby sa z takejto dohodnutej sumy vychádzalo pri úročení. Zmluva však potom zároveň musí podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. obsahovať aj celkovú výšku úveru v zmysle, v akom ju definuje cit. rozsudok Súdneho dvora. V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. ...214102 - pôžička síce uvádza ako výšku úveru sumu 11.000 €, z tejto sumy sa však v okamihu jeho poskytnutia žalovanému ako spotrebiteľovi odpočítal poplatok za poskytnutie úveru dohodnutý v zmluve na 330 €. V dôsledku toho bolo žalovanému reálne daných k dispozícii len 10.670 €, z čoho prevažná časť bola použitá na úhradu jeho iného záväzku v Slovenskej sporiteľni, a.s. To, že spotrebiteľovi je reálne daná k dispozícii len táto nižšia suma, však zmluva v prerokúvanej veci nikde neuvádza. Neuvedenie tohto údajov však podľa už cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov.“

48. Následne potom sú dôvodné pochybnosti aj o výške RPMN v zmluve, keďže celková výška úveru má vplyv i na výšku RPMN. Pokiaľ do výpočtu RPMN bol nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej bola zahrnutá aj suma, ktorú si žalobca od právneho predchodcu žalovanej ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN, hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky je potom nesprávne určená.

49. Tieto skutočnosti potom spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ, preto bolo dôvodným priznať žalobcovi iba sumu poskytnutú na úvere po odrátaní toho čo právny predchodca žalovanej žalobcovi uhradil.

50. S poukazom na vyššie uvedené a iné právne posúdenie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 388 CSP zmenil tak, rozsudok pre zmeškanie súdu prvej inštancie zrušil a žalobu v časti o zaplatenie v časti istiny vo výške 273,93 eur, nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 2,66 eur, v časti úroku vo výške 171,04 eur, v časti úrokov z omeškania vo výške 1,29 eur, v časti úroku vo výške 17,9 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 2933,53 eura od 20.8.2015 do zaplatenia, v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny vo výške 293,33 eura od 20.8.2015 do zaplatenia a v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 171,04 eura od 20.8.2015 do zaplatenia, zamietol.

51. Vzhľadom na to, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, je v zmysle citovaného ustanovenia § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku povinný rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

52. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP má nárok na náhradu trov konania tá strana sporu, ktorá je vo väčšej miere úspešnejšia a veľkosť jej úspechu v percentách predstavuje rozdiel medzi trovami konania úspešnejšej strany a neúspešnejšej strany, aby sa mohlo o náhrade trov konania rozhodnúť jedným výrokom. Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca svojou žalobou požadoval zaplatenie sumy istiny 2.914,13 eur + poplatky z poistenie 2,66 + úroky 171,04 eur + úroky z omeškania 1,29 eur (do zosplatnenia) + úrok 17,9 % ročne zo sumy 2.933,53 eur k 13.07.2021, to je 3.100,25 eur (za 2154 dní omeškania zo sumy 2.933,53 eur od 20.8.2015 do 13.07.2021) + úroky z omeškania 5 % ročne k 13.07.2021 vo výške 916,48 eur (z istiny 2.933,53 eur a úrokov 171,04 eur od 20.8.2015 do 13.07.2021 za 2154 dní omeškania), spolu tak 7.103,19 eur, pričom mu súd priznal pôvodným rozsudkom sumu 3.419,60 eur (istina 2.640,20 eur + úroky z omeškania 5 % ročne od 20.8.2015 vyčíslené do 13.07.2021). Výpočet úspechu žalobcu je potom 3.419,60 eura / 7.103,19 eur x 100, t. j. 48,14 %. Žalobca bol v konaní úspešný vo výške 48,14 % a neúspešný vo výške 51,86 % (čo predstavuje úspech žalovaného). Po pomernom rozdelení trov konania, t. j. po odpočítaní úspechu a neúspechu žalobcu, potom súd dospel k záveru, že žalovanému patrí náhrada trov konania vo výške 3,72 %. o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musel aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Nakoľko žalovaná bola úspešná iba v pomerne nepatrnej výške, odvolací súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

53. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).